

HOPELESS

reménytelen

A #1 NYT BESTSELLER
VELÜNK VÉGET ÉR
SZERZŐJE

COLLEEN
HOOVER

fine
selection

**COLLEEN
HOOVER**

HOPELESS

r e m é n y t e l e n

Reménytelen 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Vance-nek.

*Vannak azok az apák, akiktől az életünket kapjuk.
És vannak azok, akik megmutatják, mihez kezdjünk vele.
Köszönöm, hogy megmutattad, hogyan érdemes élni!*

2012. október 28.
vasárnap, 19:29

Felállok, és a lélegzetemet visszafojtva lepillantok az ágyra. Próbálom visszatartani a torkom mélyéről feltörni készülő zokogást.

Nem fogok sírni.

Nem fogok sírni.

Lassan térdre rogyok. Az ágy szélére teszem a kezem, ujjaimat végigfuttatom a támla sötétkék alapon díszelgő sárga csillagain. Addig révedek az apró égitestekre, amíg a könnyek el nem homályosítják a látásomat.

Becsukom a szemem, arcom az ágyneműbe temetem. Kétségbeesetten markolom a takarót, hátha jobb lesz. A vállam remegni kezd, amint az erőszakkal visszafojtott zokogás előtör belőlem. Akkor felpattanok, ordítok egyet. Majd lerántom a takarót az ágyról, hogy teljes erőből keresztülhajítsam a szobán.

Ökölbe szorított kézzel kutatok még valami után, amit eldobhatok. Megragadom a párnákat, és a lányhoz vágom őket a tükörben, akiről már azt sem tudom, kicsoda. Nézem, ahogy szánalmasan szipogva bámul rám. Nézem a könnyeit, a gyengesége éktelen haragra gerjeszt. Rohanni kezdünk egymás felé, amíg ökleink ütköznek a

kemény üvegen. A tükör darabokra törik. Nézem, ahogy a lány teste milliónyi fényes darabra törve a szőnyegre hullik.

Megragadom a komód szélét, és újabb, túl sokáig visszafojtott sikoly kíséretében félrelököm. Amikor felborul, kirántom a fiókokat, és szétdobálom a szobában a tartalmukat. Ütök, vágok, hajigálok, amit csak érek. Elkapom a kék függöny szárnyait, s addig rángatom, amíg a karnis elpattan, és az egész a nyakamba szakad. Kinyújtom a kezem, hogy elérjem a sarokban felhalmozott dobozokat. Anélkül, hogy tudnám, mi van bennük, megfogom a legfelsőt, majd a falhoz vágom. Teljes erőből, amennyire százhatvan centis termetem enged.

– Gyűlöllek! – sikítom. – Gyűlöllek, gyűlöllek, gyűlöllek!

Mindent szétdobálok, amit csak találok. Mindegy, kihez vagy mihez vágom, csak minél nagyobbat szóljon. Valahányszor kinyitom a szám, hogy felüvöltsek, érzem az arcomon csorgó könnyek sós ízét.

Hirtelen erős karok ölelnek át hátulról. Mozdulni sem bírok. A testem összerándul, és vergődöm egy sort. Ordítok, amíg csak bírok. Már nem gondolkodom, ösztönlény vagyok.

– Fejezd be... – suttogja nyugodtan a fülemben. Egy pillanatra sem ereszt el. Hallom őt, de úgy teszek, mintha ott sem lenne. Vagy egyszerűen nem érdekel. Még küzdök egy kicsit az ereje ellen, de ő játszi könnyedséggel szorosabbra fűzi a karjait körülöttem.

– Ne éj hozzám! – üvöltöm teli torokból, körmeimet a húsába mélyesztve. Ez sem rettent el.

Kérlek, ne éj hozzám! Kérlek, kérlek, kérlek...

Erőtlen ellenkezésem visszhangzik a fejemben, és máris elernyedek. Egyre jobban elgyengülök, ahogy sokasodnak a könnyeim, felémésztve minden erőmet. Nem marad belőlem más, csak a kiapadhatatlan forrás, melyből megállás nélkül csorognak a könnyek.

Teljesen elgyengültem, hagyom, hogy ő győzzön.

A szorítás enyhül, Holder keze a vállamra kerül. Érzem, hogy megfordít – így már szemtől szemben állunk. A kimerültség megvisel, muszáj a mellkasára hajtanom a fejem. A pólóját markolászva még szipogok egy keveset. Az arcom éppen a szívénél pihen. Egyszer csak a tarkómra teszi a kezét, lehajol hozzám, szája a fülemhez ér.

– Sky – mondja eltökélten, érzelmektől mentesen. – Indulnunk kell. Most azonnal.

2012. augusztus 25.
szombat, 11:50

KÉT HÓNAPPAL KORÁBBAN...

Szeretném azt hinni, hogy többnyire jó döntéseket hoztam az elmúlt 17 évben. Remélem, az intelligencia többet nyom a latban a butaságnál, így a néhány ostoba döntést, amit hoztam, ellensúlyozzák az értelmesebbek. Ha ez így van, holnap piszok sok helyes döntést kell hoznom, mert az, hogy Grayson ebben a hónapban már harmadszor surran be a hálószobám ablakán, eléggé elbillenti a mérleget a butaságok javára. Már rájöttem, hogy egy-egy döntés hülye voltát az idő dönti el. Szóval várok, és majd kiderül, lebukom-e.

A látszat ellenére nem vagyok ribanc. Bár amennyiben ez azon is múlik, hogy hány olyan sráccal smároltam már, aki nem is tetszett igazán, nos, akkor talán mégis van némi alapja annak a látszatnak.

– Siess! – tátogja Grayson a zárt ablak mögött. Láthatóan zavarja a nyugis tempóm. Elfordítom a kilincset, és a lehető legkisebb zajjal feltolom az ablakot. Karen nem éppen vaskalapos szülő, de ha hálószobaablakokon éjjelkor besurranó fiúkról van szó, tipikusan sópánkodó anya lesz belőle.

– Halkan! – suttogom. Grayson felhúzódkodik, egyik lábát átveti a párkányon, majd bemászik a szobámba. Mázli, hogy az ablak alig egy méter magasan van. Tulajdonképpen olyan, mintha lenne egy saját ajtó. Ha azt vesszük, Six és én többször használjuk az ablakot, amikor meglátogatjuk a másikat, mint a bejáratot. Karen már annyira megszokta a dolgot, hogy meg sem kérdezi, miért „szellőztetek” folyton.

Mielőtt behúrom a függönyt, vetek egy pillantást Six hálószobájának ablakára. Egyik kezével integet nekem, a másikkal pedig Jaxon karját húzza, amint a fiú éppen bemászik hozzá. Amint biztonságban landol odabent, Jaxon megfordul, és kidugja a fejét az ablakon.

– Találkozunk a kocsidnál egy óra múlva! – suttogja Graysonnak, majd becsukja az ablakot, és összehúzza a függönyt.

Sixszel ideköltözése óta egy húron pendülünk. Már négy éve a szomszéd. Hálószobáink ablakai egymásra néznek, ami bizonyos helyzetekben rendkívül praktikusnak bizonyul. Persze, a dolgok elég ártatlanul kezdődtek. Tizennégy évesek voltunk, amikor átszökdöstem hozzá éjjelente, jégkrémet csentünk a fagyasztóból, és filmeket néztünk. Egy esztendővel később már fiúk is fagyiztak, moziztak velünk. Mire betöltöttük a tizenhatot, az édesség meg a filmek háttérbe szorultak. Most, túl a tizenhetedik születésnapunkon, addig nem is merül föl efféle szórakozási lehetőség, amíg a srácok haza nem mennek.

Six úgy váltogatja a pasijait, mint én a kedvenc jégkrémemet. E havi választása Jaxon. Az enyém a csokoládé mogyoróval. Grayson és Jaxon a legjobb barátok, így nekem ő jutott. Máskor is megtörtént már, hogy Six pasijának volt egy cuki haverja, aki nálam landolt. Grayson kimondottan szexi. Tagadhatatlanul jó teste van, tökéletesen álló kócos haja, s mély, sötét tekintete. A csajok többsége már attól is odáig lenne, ha egy szobában lehetne vele.

Kár, hogy én nem tartozom a többséghez.

Mire a függőnyt behúзва megfordulok, Grayson már csak néhány centire áll tőlem, és várja, hogy elkezdődjön a műsor. Két keze közé fogja az arcom, és bugyihúzóगतó mosolyt villant rám.

– Szia, szépségem!

Válaszolni sincs időm, rögtön lesmárol. Csókolózás közben rutinosan lerúgja a cipőjét, és máris összetapadva araszolunk az ágyam felé. Mozdulatainak gyakorlott könnyedsége lenyűgöző és zavarba ejtő is egyben. Lassan ledönt az ágyra, már a hátamon fekszem.

– Bezártad az ajtót? – kérdezi tőlem.

– Jobb, ha te is megnézed – válaszolom. Sietős pusztit lehel a számra, mielőtt felpattan, hogy ellenőrizze az ajtót. Tizenhárom éve élek Karennel, de még sosem sújtott szobafogsággal. Nem akarok okot adni rá, hogy éppen most hagyjon fel ezzel a jó szokással. Néhány hét múlva tizennyolc leszek, és valószínűleg már nem akar változtatni a nevelési stílusán, amíg egy fedél alatt lakunk.

Nem mintha rosszak lennének a módszerei. Csak... ellentmondásosak. Mindig is szigorú volt velem. Szó sem lehetett internet-hozzáférésről, mobiltelefonról vagy televízióról – mert szerinte a technológia minden baj okozója. Más tekintetben viszont hihetetlenül engedékeny. Akkor megyek el itthonról Sixszel, amikor csak akarok, és addig maradok, amíg kedvem tartja. A lényeg, hogy tudjon róla, merre járok. Még takarodó sincs. Igaz, a határokat nem nagyon próbáltam feszegetni. Tehát az is lehet, hogy azért vannak határok, csak még nem ütköztem beléjük.

Karent nem zavarja, ha káromkodom – bár ritkán teszem. Néha még bort is ihatok a vacsorához. Inkább a barátjaként, mint a gyerekeként kezel. Ötéves koromban fogadott örökbe, s elérte, hogy majdnem teljesen őszinte legyek vele.

Nála nincs arany középút. Vagy abszolút engedékeny, vagy szélsőségesen szigorú. Mint egy konzervatív liberális. Vagy egy liberális konzervatív. Akármelyik is legyen, nehéz őt megfejteni – éppen ezért már évek óta nem is kísérletezem ezzel.

Az egyetlen dolog, ami miatt komoly vitánk volt, az az iskola kérdése. Mindig otthon tanított, mert a közoktatás szerinte a gonosz másik forrása a technológiai vívmányok mellett. Márpedig én azóta szeretnék iskolába járni, amióta csak Six elültette a bogarat a fülemben. Szerepel a terveim között az egyetem, és ha be tudnék írni néhány közösségi tevékenységet a jelentkezési lapra, akkor jobb esélyekkel indulnék. Six velem együtt, hónapokon át könyörgött Karennek, mire beadta a derekát. Így az utolsó középiskolai évemet egy igazi suliban tölthetem. Itthon akár hónapokkal hamarabb is befejezhetném a tanulmányaimat, de őszintén szólva, jólesik még egy kis ideig gondtalan tiniként élni.

Persze, ha tudtam volna, hogy Six még ugyanazon a héten elutazik egy külföldi diákcsereprogramra, amikor beülök az iskolapadba, sosem veszem fontolóra a dolgot. Szörnyű makacsságom miatt viszont előbb ugranék kútba, mintsem bevalljam Karennek, meggondoltam magam.

Próbálom elhessegetni a gondolatot, hogy fél évig ki kell bírnom Six nélkül. Tudom, mennyire szeretné, hogy ez a diákcsere-dolog összejöjjön, de lényem önzőbbik fele az ellenkezőjének drukkol. Nélküle belépni az oktatási intézmény kapuján – megrémiszt a gondolat. Ugyanakkor be kell látnom, hogy elkerülhetetlen az elválasztás, előbb-utóbb úgylis ki kell lépnem a Six és Karen nélküli világba.

A valósággal való kapcsolatomat jobbára a könyvek jelentik. Márpedig nem túl életszerű happy endek sűrűjében élni. Az olvasásnak köszönhetően ismertem meg a középiskola – talán kissé túl drámai

színben feltüntetett – szörnyűségeit, és a kavarógép csajok néhány nap alatt lejátszódó klikkesedését. Az sem segít a helyzeten, hogy Six szerint, a barátnőjeként, eleve hátránnyal indulok. Ő ugyanis nem éppen a szűzies viselkedéséről ismert, nekem pedig néhány exem nem kezelte valami diszkréten a köztünk történeteket.

Ezek kombinációja ugyebár érdekes első iskolai nappal kecsegtet.

Nem mintha érdekelne. Nem azért iratkoztam be, hogy barátokat szerezzek, vagy hogy bárkit is lenyűgözzek. Amíg a kétes hír nem gátol a céljaim elérésében, együtt tudok élni vele.

Legalábbis remélem.

Grayson visszasétál az ágyamhoz, miután megnézte, zárva van-e a hálószoba ajtaja.

– Mit szólnál egy kis sztriptízhez? – kérdezi csábos mosollyal, megrázza a csípőjét, és néhány centivel feljebb húzza a pólóját, hogy megmutassa kockahasát. Észrevettem, hogy minden adandó alkalmat megragad az izmaival való villogásra. Igazi öntelt szépfíú.

Nevetek, amikor a feje fölött megpörgetett póló az arcomon landol. Rám mászik, a tarkóm alá csúsztatja a kezét. Smárolunk megint.

Graysonnal kicsit több mint egy hónapja jöttünk össze. A kezdektől fogva nyilvánvalóvá tette, nem vágyik párkapcsolatra. Én pedig nyilvánvalóvá tettem, hogy egyáltalán nem vágyom rá, így rögtön egymásra kattantunk. Azon kevesek egyike leszek, akiket ismerek majd a suliban. Aggódok, hogy ez a tény tönkreteszi majd a köztünk lévő semmit.

Még csak három perce érkezett, de máris fölfelé vándorol a keze a pólóm alatt. Azt hiszem, kijelenthetem, hogy nem a beszélgetés kedvéért jött. Ajka a számtól a nyakam felé indul. Kihasználom a pillanatot, és mély lélegzetet véve megpróbálok érezni valamit.

Bármit.

Az ágyam fölött, a plafonra erősített műanyag csillagokon pihen a tekintetem. Világítanak a sötétben. Alig jut el a tudatomig, hogy Grayson szája a mellemhez ért. Tizenheten vannak. Már mint a csillagok. Tudom, mert az elmúlt néhány héten bőven akadt lehetőségem számolgatni őket – ehhez hasonló helyzetekben. Mozdulatlanul fekvé, miközben a srác a szám, a nyakam és olykor a mellem igyekezett felfedezni azzal a kíváncsi, túlbuzgó nyelvével.

Miért hagyom, ha nem jó érzés?

Igazából sosem kötődtem a fiúkhöz, akikkel smároltam. Pontosabban ők smároltak velem. Sajnos többnyire egyoldalú volt a dolog. Egyszer valaki közel járt hozzám, hogy valamilyen testi vagy érzelmi reakciót váltson ki belőlem, de a sztori ígéretes része csak a fejemben játszódott le. Mattnek hívták, és kevesebb, mint egy hónapig randiztunk a furcsaságai miatt. Például nem volt hajlandó üvegből inni, csak szívószálon keresztül. Meg kitágultak az orrlyukai, mielőtt megcsókolt. Ráadásul még csak három hete voltunk együtt, amikor azt kezdte mondogatni, hogy szeret.

Igen, ez utóbbi miatt rúgtam ki. Bye-bye, Matty.

Six barátnőmmel már alaposan kielemeztük, miért nem működik a párkapcsolati kémia a részemről. Egy ideig azt hitte, leszbikus vagyok. Tizenhat éves korunkban, az elmélet tesztelésére szolgáló ügyetlen csók után viszont kiderült, másról van szó. Nem arról, hogy nincs ínyemre a fiúkkal való smárolás. Élvezem, különben miért csinálnám? De nem azért élvezem, amiért más lányok. Még soha, senki sem vett le igazán a lábamról. Fogalmam sincs, milyen az, amikor a vágytól remegni kezd az ember gyomra. Sőt, ez az egész szerelembe esés dolog idegen a számomra. Egyszerűen azért szeretek srácokkal smárolni, mert tökéletesen és teljesen elszibbaszt

a dolog. Az, amit Graysonnal csinálunk, kikapcsolja a tudatomat. Végre nem pörög az agyam, halleluja!

A szemem éppen a mennyezet jobb felső negyedére ragasztott csillagokon időzik, amikor valami visszaránt a valóságba. Grayson keze olyan területre tévedt, ahová még sosem engedtem. Kigombolta a nadrágom, az ujjja pedig a bugyim szegélye alá igyekszik bejutni.

– Ne csináld! – suttogom, ellökve a mancsát.

Morgás kíséretében húzza vissza a kezét, aztán a homlokát a párnához nyomja.

– Ugyan már, Sky! – zihálja, s meleg lehelet csapja meg a nyakamat. A jobb karjára helyezi a súlyát, és felkőnyökölve lenéz rám. Próbál lenyűgözni a mosolyával.

Említettem már a bugyihúzóató vigyorát?

– Meddig akarod még húzni? – kérdezi. Már csúsztatja is a kezét a hasamon a farmerem felé.

Kiráz a hideg.

– Mit akarok húzni? – kérdezek vissza, lassan kiaraszolva alóla.

Fekvőtámaszba nyomja magát, s úgy bámul le rám, ahogy a gyenge felfogóképességűekre szokás.

– Ezt a jókislányos színjátékot. Elegendem van belőle, Sky. Egyszerűen csak csináljuk végre!

Jut eszembe, a közhiedelemmel ellentétben nem vagyok ribi. Egyik fiúval sem mentem tovább a smárolásnál, a jelenleg elkámpicsorodott Grayson is beleértve. Tisztában vagyok vele, hogy a testi reakcióim hiánya talán megkönnyítené, hogy lefeküdjek egy idegennel. Mint ahogy azt is sejtem, hogy éppen emiatt nem tanácsos ezt megtennem senkivel. Ha egyszer átlépek a határt, a rólam szóló pletyka többé nem csak pletyka lesz. Hanem a csúf igazság. Nem akarok rászólgálni a hírnevemre. Azt hiszem, az, hogy kis híján

tizennyolc évesen még szűz vagyok, kizárólag a makacsságom következménye.

Grayson tíz perce érkezett, de csak most kezdem érezni rajta az alkohol bűzét.

– Be vagy rúgva! – közlöm, s a mellkasánál fogva ellököm magamtól. – Megmondtam, hogy soha többé ne gyere ide piásan!

Komótosan legördül rólam, én pedig felállok begombolni a nadrágomat, és megigazítani a pólómat. Részezsége megkönnyebbülést jelent számomra. Így legalább van okom elküldeni.

Ülő helyzetbe tápászkodik az ágy szélén, váratlanul megragadja a derekam, és megpróbál magához húzni. Körém fonja a karjait, aztán a hasamhoz nyomja a fejét.

– Ne haragudj! Csak annyira kívánlak... Nem bírok azzal a tudattal idejönni, hogy nem kaphatlak meg – mondja, majd két kézzel megmarkolja a fenekem, és az ajkát a póló és a nadrág találkozáására tapasztja.

– Akkor ne gyere ide! – hátrálok el tőle a szememet forgatva, majd az ablak felé veszem az irányt.

A függönnyt elhúzva látom, hogy Jaxon épp távozik Six ablakán keresztül. Érdekes módon mindketten tízpercesre rövidítettük az egyórás randit. A barátnőm rám néz, szavak nélkül üzen, hogy ideje lenne kipróbálni egy új ízt.

Six is kimászik az ablakon, és átsétál hozzám.

– Grayson is be van rúgva?

– Talált, sülyedt – bólintok.

Megfordulva látom, hogy a fiú még mindig az ágyamon fekszik. Már nemkívánatos vendég, de ez egy csöppet sem érdekli. Az ágyhoz lépve felkapom a pólóját, és az arcába vágom.

– Húzz el!

Rám néz, felvonja az egyik szemöldökét. Átkozódva lecsusszan a matracról, miután megérti, komolyan gondolom. Mint egy durcás kisfiú, olyan képet vág, miközben belebújik a cipőjébe. Oldalt lépek, hogy kiengedjem.

Six megvárja, hogy Grayson eltűnjön a színről, aztán bemászik az ablakon. Halljuk, hogy az egyik srác azt morogja: „kurvák”. Ezt nem hagyhatja szó nélkül, kidugja a fejét az ablakon.

– Kurvák vagyunk, amiért nem tudtatok lefektetni minket? Lúzerek! – majd becsapja az ablakot, az ágyhoz megy, és tarkóra tett kézzel hanyatt vágja magát.

– Ezek is kilőve – állapítja meg, én pedig nevetek. A nevetésemet azonban hangos dörömbölés szakítja félbe. Az ajtóhoz sietek, kinyitom, majd félreugrok, hogy Karen becsörtethessen a szobámba. Anyai ösztönei sosem csalnak. Kutató tekintettel néz körbe, amíg meg nem látja Sixet az ágyon.

– Affene, meg mertem volna esküdni rá, hogy fiúkat hallok idebent! – magyarázza az arcomba bámulva, csípőre tett kézzel.

Az ágyhoz sétálva nyerek egy kis időt, hogy a pánikomat leplezhessem.

– És úgy tűnik, csalódtok vagy, mert... – hagyom szándékosan befejezetlenül a mondatot. Néha tényleg nem értem a reakcióit. El-lentmondásosak, ugyebár.

– Egy hónapon belül tizenhatalc lesz. Kifutok az időből, hogy végre egyszer szobafogságra ítélhesselek. Egy kicsit rosszabbul kéne viselkedned, te gyerek!

Megkönnyebbülten sóhajtok anya humoros megjegyzésén. Majdnem büntudatot érzek, amiért sejtelve sincs róla, hogy öt perccel ezelőtt még javában taperoltak. A szívem olyan hangosan ver, hogy attól félek, ő is meghallja.

– Karen? – szólal meg mögöttünk Six. – Ha ez vigasztal, épp az imént smaciztunk két cuki fiúval, de kirúgtuk őket, mielőtt jöttél, mert részegek voltak.

Leesett állal pördülök meg a tengelyem körül, hogy éreztessem: a szarkazmus nem éppen vicces, ha a színtiszta valóságra épül.

– Nos, holnap talán józan cuki fiúkhoz lesz szerencsétek – nevet Karen. Már nem aggódom, hogy meghallhatja a szívverésem, mert a ketyegő megállt bennem.

– Józan cuki fiúk, mi? Azt hiszem, meg tudom oldani... – kacsint rám Six.

– Maradsz éjszakára? – kérdezi Karen, miközben az ajtó felé indul.

A barátnőm vállat von.

– Azt hiszem, nálam alszunk. Ez az utolsó hetem itthon, aztán fél évre eltűnök. Ráadásul ott van Channing Tatum szélesvásznon.

Karenre pillantva látom, hogy a hiszti megint kezdődik.

– Anya, ne! Ne, ne, ne! – mire odaérek hozzá, már túl késő. Bög. Ez az egyetlen dolog, amit ki nem állhatok. A sírás. Nem azért, mert elérzékenyülök tőle, hanem mert iszonyúan idegesít. Ráadásul béna is.

– Csak még egyszer! – mondja Karen, és kitárt karokkal Six felé siet. Ma eddig tízszer ölelte meg.

Majdnem szomorúbb nálam, amiért Six napokon belül távozik. Aki engedelmesen tűri a tizenegyedik ölelést is, és Karen válla fölért rám kacsint. Szó szerint szét kell választanom őket, hogy anyát kitessekéljem.

– Remélem, találkozol egy édes olasz sráccal – közli búcsúzólul anya.

– Én azt remélem, hogy többel is! – kontrázik Six.

Amikor az ajtó bezárul Karen mögött, megfordulva az ágyra vetem magam, és oldalba bököm a vendégem.

– Olyan izé vagy! Ez nem poén. Azt hittem, lebuktunk...

Ő csak nevet, feltápáskodik és megragadja a kezem.

– Gyere, van csokifagyim!

Nem kell kétszer mondania.

2012. augusztus 27.
hétfő, 07:15

Fontolgattam a reggeli futást, de alvás lett a vége. A vasárnap kivételével mindennap szoktam futni, de most valahogy nincs kedvem korán kelni. Az első tanítási nap már önmagában elég nagy megpróbáltatásnak tűnik, ezért inkább sulis utánra hagyom az edzést.

Szerencsére már egy éve saját autóm van, így csak rajtam múlik, odaérek-e időben. Kicsit túlzásba is viszem a pontosságot, már háromnegyed órával előbb ott vagyok. Harmadikként állok a parkolóba, legalább jó helyet foglalhatok.

Az ajándékba kapott időt arra használom, hogy szemügyre vegyem a parkoló melletti sportpályát. Ha csatlakoznék az atlétikai csapathoz, legalább tudom, merre találok. És semmi kedvem a perceket számolva ücsörögni a kocsiban.

A futópályához közeledve látom, hogy egy srác éppen a körök közé lép, úgyhogy a lelátó felé veszem az irányt. A legtetején ülve igyekszem befogadni az új környezet látványát. Innen, fentről nézve, mintha az egész iskola a lábaim előtt heverne. Nem is olyan nagy és félelmetes, mint hittem. Six rajzolt nekem egy térképet, amin bejelölt néhány fontos helyet. A hátizsákomért nyúlok, most először

veszem elő ezt a kincset. Szerintem azért csinálta, mert jóvá szeretné tenni, hogy magamra hagy.

Végigjárom az udvaron a tekintetem, majd megint a térképre nézek. Egyszerűnek tűnik. Osztálytermek jobbra. Ebédlő balra. Sportpálya a tornaterem mögött. A többi jelöléshez jó sok magyarázat tartozik, elkezdem kisélabizálni őket.

- *Soha ne használd a kémialabor melletti mosdót. Soha. De tényleg!*
- *Mindig fél vállon hordd a táskád. Sose kétön, mert az béna!*
- *Mindig ellenőrizd a tej lejáratát dátumát!*
- *Legyél jóban Stewarttal, a karbantartó sráccal. Jobb, ha a te oldaladon áll.*
- *Az ebédlő. Kerüld el mindenáron. Bár ha rossz idő van, tegyél úgy, mintha tudnád, mit csinálsz, amikor belépsz. A bentiek egyből kiszagolják a félelmet.*
- *Ha Mr. Declare-t kapod matektanárnak, ülj hátra, és ne nézz a szemébe. Szereti a középiskolás lányokat, ha érted, mire gondolok. Persze, akkor se jársz rosszul, ha előre ülsz. Tuti az ötös.*

A lista folytatódik, de képtelen vagyok tovább olvasni. Megakadt a szemem egy félmondaton: „kiszagolják a félelmet”. Ez azon pillanatok egyike, amikor bánom, hogy nincs mobilom, mert legszívesebben azonnal felhívnám Sixet, hogy magyarázza meg. Összehajtom a papírt, beteszem a táskámba, aztán a magányos futóra

összpontosítom a figyelmem. Nekem háttal ül a pályán, éppen nyújt. Fogalmam sincs, hogy diák vagy edző, de ha Grayson látná őt póló nélkül, utána sokkal szerényebben mutogatná a hasizmaikat.

A srác feláll, elindul a lelátó felé, rám sem néz. Kimegy a kapun, egyenesen a parkoló autók egyikéhez. Kinyitja az ajtót, előkap egy felsőt az elülső ülésről, és belebújik. Aztán a kocsiba pattanva elhúzza a csíkot – éppen, amikor a többi hely kezd megtelni. Gyorsan fogynak a szabad placcok.

Jaj, istenem!

Megragadom a hátizsákom, direkt átvetem a pántját mindkét vállamon, és leereszkedek a lépcsőn. Egyenest a pokolba.

Poklot mondtam volna? Mert akkor még finoman fogalmaztam. Az iskola legrosszabb félelmeim megtestesülése, sőt még annál is durvább. Az órák annyira nem rosszak, ám miután elkövettem azt a hibát, hogy véletlenül éppen a kémialabor melletti mosdót használtam, életre szóló lelki sérüléssel lettem gazdagabb. Örültem volna, ha Six odaírja: inkább kuplerájról van szó, mintsem vécéről, de már mind-egy.

Még csak a negyedik órán vagyunk túl, de már hallottam párszor a „kurva” és „ribanc” szavakat a mellettem elhaladó lányok szájából. Arra sem vették a fáradságot, hogy suttogjanak. És ha már a nem túl finom célzásokról van szó, muszáj megemlítenem, hogy amikor kinyitottam a szekrényemet, egydolláros bankjegyek estek ki belőle, egy nem túl szívélyes üdvözlőlap kíséretében. Elvileg az igazgató írta alá, de gyanúsán sok volt benne a helyesírási hiba.

sajnos a szekrényedbe nincsen Gogo táncos rud ribanc

Összepréselt ajkakkal próbálok mosolyogni az üzeneten, beletörődve a következő tanévben rám váró sorsba. Komolyan azt hittem, csak a könyvekben viselkednek így az emberek. Most már első kézből tudom, hogy idióták a valóságban is léteznek. Remélem, az ellenem irányuló húzások többsége ilyen ártatlanul pancser lesz. Ki az a hülye, aki pénzt osztogat szívatás gyanánt? Valószínűleg olyan, aki gazdag. Vagy olyanok, akik gazdagok.

Biztos vagyok benne, hogy a hátam mögött az ízléstelen, de drága cuccokban kuncogó lányok valamiféle reakciót várnak tőlem. Mondjuk, olyasmit, hogy a holmimat elhajigálva, sírva rohanjak a legközelebbi mosdóba. A számításukba csupán három hiba csúszott.

1. *Nem sírok. Soha.*
2. *Voltam abban a klotyóban, és soha többé nem megyek vissza.*
3. *Szeretem a pénzt. Miért hagynám itt?*

Leteszem a táskám a földre, s összeszedem a lóvét. Legalább húsz egydolláros pihen a kövön, és kábé tíz maradt a szekrényben. Azokat is fölmarkolom, és begyűröm a hátizsákba. Kicszerélem a könyveim, bezárom a szekrényt, két vállra veszem a motyóm, és mosolyogva megfordulok.

– Mondjátok meg apukátoknak, hogy köszönöm!

A csipet-csapat már nem kuncog, csak bambán bámul.

Ebédszünet van, és az udvart elárasztó eső mennyiségéből ítélve egyértelmű, hogy a balsors rossz idővel áldott meg. Muszáj bemennem az ebédlőbe.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Meg tudom csinálni.

Tenyeremet a kajálđa csapóajtájára teszem. Nagy levegőt veszek, és benyitok. Várom, hogy felém süvítő tűzcsóvával vagy szálló malomkövel köszöntsenek.

A küszöbön átlépve egyértelművé válik, hogy szó sincs ilyesfajta fogadtatásról, csak a jó néhány decibeles zaj riasztó kissé. Azt hiszem, életemben sosem hallottam még ekkora lármát. Olyan, mint-ha mindenki túl akarná kiabálni az összes többit. Úgy tűnik, ez egy ilyen egoista hely, ahol mindenki fújja a magáét, de nem kíváncsi másokra.

A magabiztosság álcáját öltöm, de nem akarom felhívni magamra a figyelmet. Fiúkét, klikkekét, kirekesztettekét vagy Graysonét – senkiét. Gond nélkül eljutok az ételért szobrozó sor végéig, amikor valaki megfogja a karom, és maga után húz.

– Rád vártam – mondja. Még csak meg sem tudom nézni az arcát, miközben az asztalok között szlalomozva keresztülvonzol az ebédlőn. Ellenkezhethék a szabadságom korlátozása miatt, de igazából ez a nap legizgalmasabb fordulata. Elengedi a karom, megfogja a kezem, és még gyorsabban húz maga után. Nem tiltakozom, csak sodródok a tömegben.

Így hátulnézetből is meg kell állapítanom, van stílusa, bár az elég fura. Flanelinget visel, pont ugyanolyan élénk pink színben, mint a cipője. Fekete nadrágja szorosán a lábára simul, ami akár szexi is lehetne – már ha lány lenne. Fiúként viszont kifejezetten véznának tűnik benne. Rövidre vágott sötétbarna haja kétoldalt rövid, felül pedig kicsit hosszabb. A szeme pedig... engem bámul. Most esik le, hogy megálltunk, és elengedte a kezem.

– Az ördög lánya, Babilon szajhája? – kacsint rám. Szavaival el-lentétben a hangja kifejezetten hízelgő. Leül egy asztalhoz, és int,